

JOSÉ RODRIGUES DOS SANTOS

KÁOSZPROTOKOLL

JOSÉ RODRIGUES DOS SANTOS

KÁOSZ- PROTOKOLL

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
José Rodrigues dos Santos: *Protocole chaos*
Éditions Hervé Chopin, Bordeaux, 2025
Planeta De Livros, 2024

Fordította
Mihancsik Zsófia

Szerkesztette
Fodor Zsuzsanna

Borítóterv
Louise de Sagazan

ISBN 978-963-636-751-0

Minden jog fenntartva

Copyright © José Rodrigues dos Santos 2024
Copyright © Planeta De Livros, Portugal 2024
Copyright © Éditions Hervé Chopin, Bordeaux 2025
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2025
Hungarian translation © Mihancsik Zsófia 2025

Életem négy asszonyának

„A káosz a megfejtésre váró rend.”

OSÉ SARAMAGO

A regényt valós tények inspirálták. 2024 októberében jelent meg Portugáliában, egy hónappal azelőtt, hogy Donald Trumpot, a történelem során másodszor, az Egyesült Államok elnökévé választották volna. A szerző és a kiadó úgy döntött, hogy ezt a jövőbe látó szöveget nem változtatja meg. Csak a végjegyzetet frissítettük.

Előhang

A monitoron egy férfi jelent meg. Csuklyát viselt, napszemüveget, amely eltakarta a szemét, és sálát, amely elfedte az arcát. A képernyő tetején egy link jelezte, hogy a Facebook élő adásáról van szó, azaz valóban élő közvetítés zajlik. A csuklyás férfi kinyitotta egy járdán parkoló autó ajtaját, beült a vezetőülésre, és közben egy okostelefonnal filmezte magát.

Az ismeretlen belenézett a kamerába, vett egy mély lélegzetet, és a nézőkre bámult, akik a Facebookon követték őt.

A kocsi hátsó ülésén félautomata fegyverek és lőszeres dobozok voltak felhalmozva.

– Mindjárt kezdődik az ünnep.

Összevissza rángatta a telefont, a kép elmosódott; hol az ülést mutatta, hol az autó tetejét, hol a műszerfalat. Végül megállapodott: most már a volánt, a műszerfalat és az első szélvédő mögött a tájat lehetett látni: az utcát, a házakat, a fákat a járdákon. Az okostelefont láthatólag rögzítette a férfi a homlokán.

Az autó elindult az úton. Az utastérben egy szláv nyelvű dal szólalt meg, feltehetőleg az autórádióból.

*Od Bihaća do Petrovca sela, do Petrovca sela
Srpska zemlja napadnuta cela, napadnuta cela*

*Karadžiću vodi Srbe svoje, vodi Srbe svoje
Nek se vidi, nikog se ne boje, nikog se ne boje.**

Az út csak néhány percig tartott, végig ugyanannak a dalnak a ritmusára.

*Joj da vide hrvatske Ustaše, hrvatske Ustaše
Ne dirajte vi ognjište naše, vi ognjište naše.***

Egyszer csak egy nedvességfoltokkal tarkított, hosszú, fehér fal tűnt fel, középen egy ajtó szelte ketté, amely egy hatalmas épületre nyílt. Az aranyozott kupola, a minaret és a pakisztáni, afgán, malajziai és más ázsiai vidékekről származó embercsoportok, amelyek az épület felé siettek, nyilvánvalóvá tették, hogy egy mecsetről van szó.

Az autó megállt az út szélén, a dal elhallgatott, ahogy a motor is. A műszerfal órája 13 óra 40 percet mutatott. A kép elfordult, az utcát mutatta, azután a fegyverekkel és lőszerekkel teli hátsó ülést, majd a férfi kinyújtott karját.

A sofőr már kiszállt az autóból, és láthatólag fegyvereket válogatott. Kiválasztott egy lefűrészelt csövű sörétes puskát. A puska-tusra a „*kebab remover*” feliratot vésték fel.

Megtöltötte a fegyvert. Majd kivett egy AR-15-ös félautomata karabélyt, a vállára vetette, és felhúzta. Mindezt halálos nyugalommal.

Miután megfelelően felfegyverkezett, bezárta a jármű ajtaját, és elindult.

* Szabad fordításban: Biháctól Petrovac faluig, Petrovac faluig / Az egész szerb földet megtámadták, az egészet megtámadták // Karadžić vezeti a szerbeket, vezeti a szerbeket / Lássá mindenki, hogy senkitől sem félnek, senkitől sem félnek.

** Felébredtek a horvát usztrasák / a horvát usztrasák / Ne nyúljatok az országunkhoz / az országunkhoz.

A kapu mellett négy ázsiai fiatal beszélgetett, hárman farmert viseltek, egyikük fehér kaftánt. Kissé meglepetten nézték a férfit: feltehetőleg nem volt normális dolog, hogy egy csuklyás idegen a fejére rögzített okostelefonnal belépjen a mecset területére, kezében egy lefűrészelt csövű puskával, vállán egy AR-15-össel.

Az egyik fiatal férfi, a kaftános, bizonytalanul felemelte a kezét.
– Üdvözöllek, testvérem!

Az újonnan érkezett rászegelte a puskáját, és lőtt. Majd, mint ha csak egy videójátékban volna, a fegyvert a réműlettől döbben ten álló három fiatalemberre szegezte, és addig lőtt, amíg valamennyien el nem kerültek a véráztatta földön. Kiáltások harsantak, és a képen férfiak, nők és gyerekek tűntek fel, futottak a szélrózsa minden irányába, menedéket keresve. A férfi ismét tüzet nyitott, találomra lőtt, nem tett különbséget nők és gyerekek között. Több embert is leterített, míg végül kifogyott a tölténye. Ekkor a betolakodó, még mindig nyugodtan és módszeresen, elindult a mecset felé, és közben újratöltötte a fegyverét. Cipők sorakoztak az ajtó előtt. Belépett az épületbe. Több tucat, talán több száz hívővel találta szemben magát, a többségük a nagy, türkizkék szőnyegen ült, és nagyban imádkozott; az ajtóhoz legközelebb állók fürkésző pillantásokat vetettek rá, láthatóan még nem fogták fel, hogy mi is történik valójában.

A férfi nem vesztegette az idejét. A hozzá legközelebb álló emberre emelte a fegyverét, és tüzelt. Majd egy másik férfit vett célba, és lőtt. Aztán egy harmadikat. Hatalmas káosz tört ki a mecsetben. A tömeg megindult, megpróbált kijutni vagy elbújni valami védett helyen, de a betolakodó csak lőtt, és a hívek, akik nem tudtak elmenekülni, egymás után rogytak a földre. Mint egy videójátékban.

Végül a fegyver elhallgatott. A támadónak nem volt több lőszere. Eldobta a fegyverét, lekasztotta a válláról az AR-15-öst, amelynek a 14-es számot vésték a markolatára, és a tömegre szegezte. A csőben sztroboszkópszerűen fények villantak fel. Ismét tüzet nyitott, újabb emberek zuhantak a földre, a sikolyok felerősödtek,

általánossá vált a zűrzavar, eluralkodott a pánik. A fegyverropogás ezúttal más volt, mint a lefűrészelt csövű sörétes puskánál, ahogy a lövések gyakorisága is; a puskából egy-egy lövést lehetett leadni, a félautomatából rövid sorozatokat. De az így előállt gyilkos erő ugyanaz volt, és a holttestek már halomban álltak a mecset belsejében.

Miután több mint egy tucat embert leterített – némelyiküket nyolc-kilenc sorozatlövés is érte –, az üres tölténytár kiugrott a fegyverből, és a türkizkék szőnyegre hullott; a támadó kénytelen volt félbeszakítani a mészárlást. Becsúsztatott egy újabb tárat a félautomatába, de a nagy imaterem már kiürült. A férfi ezért elindult a szomszédos helyiségbe, az asszonyok és a gyerekek terme felé, és ismét löni kezdett. Az áldozatok egymás után zuhantak a földre, egy öregasszony itt, egy kislány ott, aztán egy kisbaba, majd egy kamasz lány. A vadász már nem is célzott, csak belelőtt az összeszúfolódott testekbe, azokba, akiknek nem sikerült elmenekülniük; lőtt, amíg végül mindenki a vértengerrel borított földön hevert.

A támadó újratöltötte az AR-15-öst, és visszament a fő imaterembe. Ott már csak a férfitestek heverték a földön, volt, aki holtan, mások sebesülten, a többiek már elmenekültek. Elindult a kijárat felé, és az útjába eső minden testet fejbe lőtt; kétség esetén a kegyelemlovás volt az egyetlen módja annak, hogy biztos legyen benne, valóban mind meghaltak.

Amikor kilépett a mecsetből, megnézte az óráját. A mutatók 13 óra 47 percet jeleztek. Hét perc telt el azóta, hogy leparkolta az autót, és csak öt azóta, hogy tüzet nyitott. Senki sem maradt talpon. Ideje volt távozni. A kapu felé vette az irányt. Amikor odaért a négy fiú holtteste mellé, akiket a támadás elején mészárolt le, egy nőbe botlott. Vérrel borítva hevert a földön, de még élt, és tudatánál volt. A csuklyás férfi megállt, és fölé hajolt, mintha hallani akarná, mi mondandója van számára.

– Ne – könyörgött a nő rémülettől eltorzult arccal. – Kérem, ne!
A férfi rászegezte a félautomatát.

– Gyerekeim vannak, én...

Golyót eresztett a homlokába. A nő nyomban mozdulatlaná vált, csak a lábán futott végig még egy utolsó remegés. A támadó folytatta az útját, kilépett a kapun, beült az autójába, és teljes sebességgel elindult.

A szláv dal hangjai újra betöltötték a járművet.

*Iz Krajine krenuli su vuci, krenuli su vuci
Čuvajte se Ustaše i Turci, Ustaše i Turci*

*Karadžiću vodi Srbe svoje, vodi Srbe svoje
Nek se vidi, nikog se ne boje, nikog se ne boje.**

A férfi mély lélegzetet vett.

– A fegyverek jól működtek – jegyezte meg fennhangon, mintha jelentést tenne, nyilvánvalóan azoknak a nézőknek, akik a Facebook Live-on követték. – Kár, hogy a tölténytár leesett a harc közepén, mi? Egyébiránt meg még arra se volt időm, fiúk, hogy célozzak. A rohadt életbe, annyi célpont volt...

A következő úti céljához gyorsan odaért. A műszerfal órája 13 óra 52 percet mutatott, amikor leparkolt egy kezdetleges, kis fehér épület, egyfajta előregyártott pavilon mellett. Több ázsiai is oda tartott, némelyek nyugati öltözékben, mások a hagyományos muszlim viseletben. Újabb célpontok.

Még mindig élő adásban volt a Facebook Live-on. Megismételte a rituálét, amelyet előzőleg is végrehajtott. Kiszállt az autóból, a hátsó ülésről kivette a korábban is használt AR-15-ös félautomatát meg egy újabb lefűrészelt csövű sörétes puskát, és betárazta őket. Amikor végzett, szembefordult a fehér pavilon felé közeledő

* Szabad fordításban: A Krajinából jönnek a farkasok / Jönnek a farkasok / Rettegjétek usztasák és törökök / Usztasák és törökök // Karadžić vezeti a szerbeket, vezeti a szerbeket / Lássa mindenki, hogy senkitől sem félnek, senkitől sem félnek.

emberekkel, és tüzet nyitott. Sikerült is leszednie a legközelebbi célpontokat.

A puszka hirtelen elhallgatott, talán csütörtököt mondott, vagy kifogyott belőle a lőszer, mindenesetre a támadó a földre dobta. Miközben az AR-15-ösért nyúlt, hogy folytathassa a mészárlást, az egyik muszlim, egy kaftános férfi egy követ dobott felé, és ő kénytelen volt elhajolni előle. A muszlim felkapta a földről a puskát, és a támadóra szegezte.

A férfi, mivel nem tudhatta, valóban elromlott-e a fegyver, rémülten visszaült az autójába, és azonnal indított. Hallotta, hogy mögötte darabokra robban a szélvédő, de a járművel máris bekanyarodott, és kívül került a veszélyzónán.

Néhány másodperc után a Facebook Live jele megszakadt. Az élő közvetítés véget ért. Ám a felvétel folytatódott. Az autó elhagyta a városközpontot, és egy erdős területre ért. A támadó, a várakozásokkal ellentétben, letért a főútról, és egy kecskék járta ösvényre fordult rá, hogy a hatóságok ne tudják könnyen megállapítani, hol jár.

Egy fáktól és óriás szikláktól védett területen az autó megállt. A kép ismét vibrálni kezdett, gyors egymásutánban különféle tárgyak jelentek meg rajta: a kormány, a tető, az ülések, a műszerfal, végül megállt a támadó arcán, aki levette az okostelefont a fejről, és belenézett a mikrokamerába.

Miután a kép végleg megállapodott rajta, a férfi hátratolta a csuklyáját, kioldotta az arcát fedő sálát, és levette a napszemüvegét, amely eddig zöld szemét takarta. Végül, miután teljesen fedte a vonásait, a tömeggyilkos a legragyogóbb mosollyal megmutatta arcát a világnak.

Tomás Noronha volt az.

I

Épphogy csak véget ért a nyár, de a falevelek már hullani kezdtek, vöröslő szőnyeget terítve Rjazany járdáira; mintha égett fű lett volna. Dmitrij Csernisov azonban nemigen törődött az ősz első jeleivel. Az orosz rendőrség hadnagya a Daskovo-Peszocsnya negyed rendőrkapitányságán lévő irodájában ült, és nem a tájat nézte, tekintete a számítógép monitorára szegeződött.

Dmitrijt már a moszkvai, 1535-ös gimnáziumban töltött évei óta lenyűgözték a digitális világban rejlő lehetőségek. Az még a Szovjetunió idősza volt. Valójában a központosított kommunista diktatúra, amely a paranoiával határos megszállottsággal figyelte meg a lakosságot, de a technológiai fejlődés terén jelentős lemaradásban volt a Nyugathoz képest. Igaz, az ötvenes években elkészítettek egy elektronikus számítógépet, az *MESZM*-et* a kijevi Elektrotechnikai Intézetben. Majd megalkották a *Sztrela*, a *Mir*, a *Minszk*, a *BESZM* és az *Argon* elnevezésű számítógépeket, illetve a *Mikro-80*-at és a *Radio-86RK*-t.

Tény azonban, hogy az ország képtelen volt felvenni a versenyt a nyugati ipar által előállított számítógépek fejlődési ütemével, és főként a minőségével. Hogy a hiányosságait elfedjék, úgy döntöttek, démonizálják az egész technológiát. Nagy igyekezetükben,

* *MESZM*: Malaja Elektronnaja Szcotnaja Masina, kis elektronikus számítógép.

hogy a számítógépet eljelentéktelenítsék, a dekadens kapitalizmus kispolgári termékének minősítették.

Marhaság volt, természetesen. Ez a vidéki suttyóknak szánt propaganda sohasem tévesztette meg Dmitrijt, sem a jövő technológiájának rajongóit. Akkoriban, ahogyan egyébként ma is, a fiút egyáltalán nem érdekelte az ideológia vagy az, hogy mit mond a rezsim. Ő is felmondta a tantételeket, mert fel kellett mondania őket – mindenkinek ugyanazt a dalt kellett zengenie –, de amit a szája kimondott, a feje nem gondolta, a szíve nem érezte. Őt valójában csak a számítógépek érdekelték, és azok a végtelen lehetőségek, amelyeket a jövő számára tartogatnak. Dmitrij mindig arról álmodott, hogy egyszer a Szovjet Tudományos Akadémia tagja lesz, és gondolkozni, sőt beszélni tudó gépekkel foglalkozik, ahogy azt a tudomány-fantasztikus filmekben látta.

Ezeknek a filmeknek a fantazmagóriái akkor kezdtek valósággá válni, amikor az 1535-ös középiskolában üzembe helyezték az *Elektronika BK-0010*-et, még akkor, amikor Dmitrij ott tanult. Ez volt az első számítógép, amelyet közelről látott. Micsoda élmény volt! Meg kellett azonban várnia a kommunizmus bukását, hogy rátehesse a kezét egy becses *Agatra*, amely valójában az amerikai *Apple II* egyszerű másolata volt, azzal a különbséggel, hogy az *Agat* állandóan lerobbant. Ezek a rendellenességek azonban nem zavarták Dmitrijt; remek ürügyet jelentettek arra, hogy szétszedje a gépet, és tanulmányozza a belsejét, mintha csak a lelkét keresné.

– Teát?

Dmitrij felnézett. Jekatyerina, a rendőrkapitányság új titkárnője mosolygott rá, kezében gőzölgő teáskannával. Dmitrijnek már vagy egy éve nem volt barátnője, és az új alkalmazott nem hagyta hidegen. A lány kellemes jelenség volt gesztenyebarna hajával, amely a tincsek végén szőkére váltott, nagy barna szemében csillogott az élet. Ráadásul gyakran közeledett hozzá, amit a férfi nem tartott pusztán véletlennek, és ezzel ezer lehetőséget teremtett; csak beszélgetésbe kellett elegyedni vele, és megvárni, hová fut ki a dolog.

A hadnagy felvette az asztal széléről a csészéjét, és a lány felé nyújtotta.

– Csak egy keveset, kérem.

A titkárnő kitöltötte a teát.

– Van valami hír Volgodonszkról?

A lány arra a merényletsorozatra utalt, amely az utóbbi tíz napban több városra is lesújtott, és amelynek háromszáz halálos áldozata, több mint hatszáz sebesültje volt, és egész Oroszországot rettegéssel töltötte el. Mindenki csak erről beszélt szerte az országban.

– Nyilvánvalóan csecsenek voltak – közölte a rendőr. – És a kormány nem csinál semmit. Micsoda szégyen! Még ha a KGB tagja volt is, az új miniszterelnök ugyanolyan, mint a többi. Csupa idióta.

A szóban forgó miniszterelnök Vlagyimir Putyin volt, akit előző hónapban neveztek ki a posztjára.

– Bocsásson meg, hadnagy, de az új miniszterelnök KGB-s volt?

– Persze hogy az volt, nem tudta? Rádadásul mielőtt kormányfő lett, az FSZB-t irányította. – Az állami titkosszolgálatokra utalt, amelyeket a kommunista érában előbb Csekának, majd NKVD-nek, végül KGB-nek neveztek; eltérő nevek ugyanarra a félelmetes szervezetre. – De ma már minden másként van. Ez az alak csak azért jutott a csúcsra, mert segített Jelcinnek megszabadulni az ügyésztől, aki nyomozott utána. Ez történt. Minden más csak mismásolás. Ahogy az összes többi is. A mi Oroszországunk elveszett, szépségem!

A lány teletöltötte a csészét, és megcsóválta a fejét.

– Csak annyit tudok, hogy a robbantások szörnyűek voltak. Élnék unokatestvéreim Volgodonszkban, azt mondják, hogy még mindenki sokkos állapotban van. Láta, mi történt ott? Földig bombáztak emberekkel teli lakóházakat. Előbb Bujnakszk, aztán Moszkva, most meg Volgodonszk. Micsoda tragédia! Ezek a vadak még gyerekeket is öltek. Emberek hogyan lehetnek ilyen kegyetlenek?

Dmitrij megvonta a vállát, és belekortyolt a teába.

– Vannak emberek a világon, akik bármire képesek. – Ez a köz-hely jutott eszébe. – A bűnözőket csak mi, a rendőrség tudjuk meg-állítani.

A lány a pisztolyra pillantott, amelyet a férfi az övéen hordott.

– Ha szembetalálkozna egy ilyen csecsennel, mit csinálna, hadnagy?

A rendőr huncut mosollyal nézett rá.

– Mit gondol, mit csinálna egy ilyen jól felszerelt ember, mint én?

A lány elfojtott egy apró nevetést.

– Ó, kérem! Mit tenne?

– A kötelességemet, természetesen. Golyót a két szeme közé. Bumm!

– Micsoda kemény legény!

– Azt el sem tudja képzelni!

A társalgás tele volt célozgatásokkal, noha talán nem ez volt a legjobb pillanat a flörtölésre. A lakóépületek elleni terrortámadásoktól mindenki ideges volt, és Jekatyerinát mintha különösen megérintette volna a dolog.

– De komolyan, hadnagy, mit gondol, mit fog tenni az elnökünk, hogy megállítsa ezt az egészet?

– Jelcin? Semmit. Feltehetőleg leissza magát vodkával, mint mindig.

– És az új miniszterelnök?

– Ugyanazt. Semmit. Mondtam magának, ezek az emberek csak a részüket akarják a tortából. Elég csak megnézni az oligarchákat. Ők önmagukat kormányozzák, a népet meg átverik. Min-dig ugyanaz megy.

A rendőr szavai hallatán a lány egy pillanatra megdöbbsent. A támadások szörnyűek voltak, emberek százai pusztultak el a három város felrobbantott épületeiben... és semmi se fog történni? Hogy lehet ez?

Mivel látta, hogy a főnöke visszatér a számítógépéhez, sarkon fordult, felkapta a kannát, és elindult, hogy a kapitányság többi

rendőre számára is teát készítsen, de hirtelen megállt, és ismét Dmitrijre nézett.

– Hadnagy, nem tartotta furcsának, amit a Duma elnöke mondott?

A rendőr, aki már belemerült a digitális világba, hunyorogva tért vissza a valóságba.

– Mi?

– Amit Szeleznyov mondott – erősködött a lány. – Félbeszakította a Duma ülését, hogy bejelentse, híreket kapott a volgodonszki merényletről.

– Na és?

– Szeleznyov ezt három nappal a merénylet előtt mondta.

Dmitrij még mindig hunyorgott.

– Tessék?

– Nem tudta? Az unokatestvéremtől hallottam. A volgodonszki épület felrobbantása előtt három nappal a Duma elnöke közölte, hogy merénylet történt Volgodonszkban. Abban a pillanatban senki se figyelt rá, mert a városban még nem volt terrortámadás; de képzelheti, hogy Volgodonszkban nem maradt észrevétlen a kijelentés. Mindenki különösnek találta, hogy Szeleznyov három nappal azelőtt beszélt a város elleni támadásról, hogy az megtörtént volna. Elég furcsa, nem?

Az információ meglepte a rendőrt. Még nem hallott erről.

– A Duma elnöke három nappal azelőtt beszélt a volgodonszki merényletről, hogy az megtörtént volna? – Megcsóválta a fejét. – Nem, ez nem lehetséges, kislány. Tévedésről lehet szó.

– Utánanéztem az újságokban, hadnagy. Szeleznyov tényleg három nappal korábban jelentette be a volgodonszki támadást. Közvetlenül a robbantás után az egyik képviselő még kérdőre is vonta a Dumában emiatt. Megírta az újság.

Dmitrij elgondolkozott, majd halványan elmosolyodott.

– Hallgasson ide, bizonyára az történt, hogy az FSZB gyanúja szerint támadás volt készülőben Volgodonszkban, és a Duma elnöke talán félreértette az információt, és azt hitte, már megtörtént

a támadás. Előfordulnak ilyen félreértések, különösen olyan zavaros időszakokban, mint a mostani.

Jekatyerina mérlegelte a magyarázatot.

– Igen, igaza lehet – ismerte be végül. – Bizonyára ez történt. – A teáskannára mutatott. – Kér még teát, hadnagy?

– Ne szólítson hadnagynak, végül még azt hiszem, hogy a hadseregben vagyunk. Miért nem szólít Dmitrijnek? Vagy még inkább Dimának?

A lány elmosolyodott.

– Csak akkor, ha maga meg Kátyának hív engem. A Jekatyerina túl hivatalos, úgy hangzik, mintha a nagyanyámnak beszélne.

– Hm. Akkor megegyeztünk. De ha az emberek a keresztnévükön szólítják egymást, az azt jelenti, hogy bizalmas kapcsolatban vannak, nem? Tekinthesem tehát a barátomnak?

– Természetesen.

– A barátok néha elmennek együtt valahová. Moziba, kávézni, vacsorázni...

– Látom, hogy vigyáznom kell – felelte mosolyogva a lány. – Maga nagyon ravasz.

– Ugye? Szóval mikor megyünk el együtt kávézni?

– Gondolkozni fogok rajta.

Némi ügyességgel talán célhoz ér – gondolta a férfi, és tekintete visszatért a monitorra.

Az új technológiák ismeretét tekintve Dmitrij volt messze a legjobb tiszt a kapitányságon, és a főnöke meg is bízta egy olyan adatelemző munkával, amelyet csak ő tudott elvégezni. Belemerült hát ebbe az információtengerbe, és egyre több összefüggést állapított meg. Az adatok pénzügyi tranzakciókra vonatkoztak, és a munka abból állt, hogy ellenőrizni kellett a pénzmozgásokat, keresni a rejtett szájakat. A posztszovjet Oroszország a gengszterek és oligarchák vadnyugatja lett, a hatalmasok csalárd tranzakcióinak felderítése komoly fejtörést jelentett a rendőrség számára.

Alig telt el néhány tízpercnyi idő, egy hang vonta el ismét a figyelmét.

– Dima, egy polgártárs van a telefonban, furcsa információi vannak.

A férfi nem örült, hogy megint megzavarták, de lenyelte az ingerültségét, amikor látta, hogy Jekatyerina szakította félbe.

– Kapcsolja a csoportvezetőhöz.

– De most maga a csoportvezető, Dima.

Az információ megdöbbsentette Dmitrijt. Kinézett az ablakon, és meglepődve látta, hogy már besötétedett. Ránézett az órájára: 21 óra 15 volt. Észre se vette, hogy így elszaladt az idő. Jekatyerina kivételével már mindenki hazament a titkárságról.

Lemondóan felsóhajtott.

– Akkor kapcsolja ide!

A fiatal nő eltűnt, és néhány pillanattal később megszólalt Dmitrij telefonja.

– Itt Dmitrij Csernisov hadnagy – mutatkozott be, miután felvette a kagylót. – Kivel beszélek?

– Jó estét, hadnagy! – szólalt meg egy durva hang a vonal másik végén. – Tankov a nevem, Alekszej Tankov. Sofőr vagyok, és a Novoszjolov utcában lakom, nem tudom, tudja-e, hol van.

– Igen, igen. Hallgatom.

– Egy gyanús incidenst akarok jelenteni, hadnagy úr.

A Szovjetunió időszakában óta a „gyanús ügy jelentése” nemzeti sport lett.

– Beszéljen!

– Körülbelül tíz perce láttam egy fehér autót, ötös vagy hetes Zsiguli lehetett, nem vagyok benne biztos. Megállt a házunk előtt, és két személy szállt ki belőle, egy férfi és egy nő. Bementek az alagsori ajtón az épületbe, és néhány perc múlva már ki is jöttek. Az autóval odahajtottak az alagsor bejáratához. Akkor három személy szállt ki, köztük az előbb említett pár, és láttam, hogy zsákokat vesznek ki a csomagtartóból, és az alagsor felé indulnak velük. Aztán egy perc múlva visszaültek az autóba, és elhajtottak.

– Lehet, hogy az épületben laknak...

– Dehogyan, hadnagy úr! Biztosíthatom, hogy nem, vagy ne legyen Alekszej Ivanovics Tankov a nevem. Minden lakót ismerek, és állítom önnek, hogy sohasem láttam ezeket az embereket még a negyedben sem. Ráadásul az autónak moszkvai rendszáma volt.

– Láta a rendszám táblát?

– Sőt, még fel is írtam a rendszámot, rendőr úr. Várjon csak... Igen, itt van. T 534 BT 77.

A rendőr feljegyezte a számokat és a betűket.

– Még valami?

– A kérdés a következő, hadnagy úr: mik azok a csomagok, amelyeket idehoztak a moszkvai ismeretlenek, hogy elhelyezzék őket az alagsorunkban? Nem akarok bajt, de tudja, ezek miatt a terrortámadások miatt az emberek idegesek. A csecsenek rosszak. A fiam Afganisztánban harcolt, és azt mondta nekem, hogy nem szabad bízni az ilyenekben. A fanatikusok mindenre képesek.

Az utalás a csecsenekre felkeltette a hadnagy érdeklődését.

– Ezek az alakok, akiket a csomagokkal látott, csecsenekre hasonlítottak?

– Hát... nem egészen, tiszt úr. Tulajdonképpen... szóval mi-félénk voltak.

– Azaz?

– Oroszok, hadnagy úr. De, tudja, a mieink közül sokan csatlakoztak a csecsenekhez.

Az egész dolog kitalálnak tűnt.

– Nézze, Tambov úr...

– Tankov.

– ...nyugodjon meg, ne nyugtalanodjon, és aludjon egy nagyot. Ez semmi.

– Jól van, nem állítom, hogy ezek csecsen terroristák, de... És ha drogkereskedők? Ez a hely már tele van maffiózókkal, tiszt úr, és ahogy látom, mind gazdag ember, érti? Semmi közük hozzánk, akik itt élünk. Csak azt kérdezem, mi van azokban a zsákokban. Drog? Nem lenne érdemes ellenőrizni? Vagy... jobban szeretné, ha egy másik kapitányságot hívnék fel?

Az állampolgárok, akik azzal töltötték az életüket, hogy a rendőrséget hívogatták, és „jelentettek” mindenféle „incidenseket”, bizonyára aranyérmeket nyernének a kellemetlenkedés olimpiai játékaiban, ha volnának ilyenek. Dmitrij legszívesebben azt mondta volna az embernek, hogy legyen kicsit kevésbé kíváncsi, törődjön a saját dolgával, és menjen aludni, de... mi van, ha tényleg drogkereskedőkről van szó? Világos volt, hogy ez az alak, aki láthatólag paranoiás, fel fog hívni egy másik kapitányságot, és ha tényleg találnak valamit, őt meg fogják vádolni, hogy nem látja el kellő buzgalommal a feladatait, és meg fogják büntetni. A szovjet éra óta hatályban lévő előírások szerint, amelyek a rendőrségi munkát szabályozták, tudta, hogy foglalkoznia kell a panasszal.

Megadta magát.

– Mi a cím?

– A házé, ahol lakom? Novoszjolov utca 14–16., tiszt úr. Könnyű megtalálni, van egy kisbolt a földszinten.

Dmitrij felírta a címet.

– Indulok.

Letette a kagylót, felállt. Felvette a kabátját, és átment a szomszédos terembe, ahol egy másik rendőr szunyókált, lába az íróasztalán.

– Hé, Andrej!

A rendőr felnyögött, és kábán szétnézett.

– Mi? Mi van? Mi történik?

– Munka van.

Andrej felállt, és még mindig kissé kábultan ellenőrizte a fegyverét.

– Történt valami?

A hadnagy feltette a sapkáját, és kilépett a hűvös rjazanyi éjszakába.

– Nem nagy ügy – felelte. – Nemsokára visszajövünk.

De ami rá várt, megváltoztatta a sorsát. És a világon mindenkiét.